

esse ad hunc transumtum licentiam, ne bonum obdientie contaminari videatur. Si ergo ex non perita licentia praesumitur bonum obdientie contumeli, quæ principem in religioso locum tenet, non potest infinitus Spiritus Sandi, nec bonus zelui praesumti. Atque ita docent Lupas allegat. 120, in alia edit. 125, numer. 2. Hof. ex cap. licet numer. 15. verb. bonum obdientie. Et ibi Abul. num. 10. Henric. num. 8. item obdientie. *Et supra cit. de regulis nr. 7, in fine.* Aftens. sive 1. part. lib. 1. iis. 18. et 2. auxiliis. *ta lib. Abul. 10. lib. 2. Num. 9. 73.*

tione ingreditur, nec ullam fraudem committit, nec eius intentionis concilia religio eum expellere. Et confirmatus, quia acceptans parochiale beneficium firmo anima intratum afflendum facerdoti, prout tenetur, sub ea conditio-
ne, nisi felicitus eo tempore quidquam contingit; non tenetur frudis refutare, nec aliquis culpe res eis est, ut quod non prava fit intentio, ut probavimus lib. 7. de matrim. disp.
45. num. 10.

18 In secundo casu, nempe, si animo perseverandi in-

20. *art. 10. quib[us]. 1. in p[ro]posito 2010; art. 6. 36. cap[itu]lo 9. 73.*
Quam perpe[n]t et licetia, & sume conjectura malum
animum siuidentes, fed res manet dubia, non co[n]stat inter Do-
c[t]ores, an malus, an potius bonus animus praelumentur? Et
nam Anch[or], in c. *l[et]ter[um] 7. de nob[is] 10.* ait, fortè levitatem esse
praeſumfandam, nisi alter cum animo conſerat. Duci[t]ur,
quid ad nova conſtituenda, & ad difcedendum ab eo, quod
diu aquilon[um] vi[er]um est, debet esse evidens utilitas, ut dictum
in rebus f[ac]tis *de confitib[us], Fenestr[is]* & quia conſilium regulari-
ter est in priori vocacione perfuerit, niſi magna aliunde utili-
tatis appareat ut diximus nam *i.* Alii verò dicunt bonum ani-
mum praeſumfandum, tum ob generalem bonitatis cuiuslibet
boni[us] praeſumfionem, dum diu maliitia non appetat: tum
13. In lectione tatu, nempe, si animo perverſeſſione
predigatur, & poeta in religione ilium mutat, proponens
firmiter, abolitus studi, cum fibi jam opportunitas erit,
transire ad aliam ardorem religionis: aut saltu dubius
fit, si ante profecitionem id accidat, vel vota benni in Socie-
tate IESU, per quæ virtus fit religiosus; credo idem dicen-
dum, quod diximus, quando ante ingressum eo animo affe-
ctus es[ti], cum tunc temporis dictur verè ingrediens, &
ante tantum expertus experient, an fibi expediri ingredi. Qua-
se fuit non potuit cum hoc doloso animo novitiatum capi-
scere; ita nec poterit verè ingredi per profecitionem, aut ea
vota,

S U M M A R I U M.

Qua dicatur absolute prefector, num. 19.
An tunc concedentes hunc transitum, attendant, an religio se
prefectio, an solum, an sis fructus? refutari quidam sententiae
num. 10.
Explicitur sententia auxiliaris, num. 21.
An exigatur causa iusta, & dispensatio ad transendum ad reli-
gionem artificem, que in se est perfectio? num. 22.
Ad dispendandum, que religio sit auxiliaris, an sola regula vel con-
stitutiones ei sufficiunt praetendeantur? num. 23.
An spectanda sit potius pressus equestris, quam rigor regulae, &
an sola corporis asperitatis considerandus, an etiam rigor obedientie,
& paupertatis? num. 24.
An ad transitum in hoc casu regatur, ut non sit spes reforma-
tionis, ne Canobium in provincias, in quo rigor regulae obser-
etur? num. 25.
An exigatur ab his dispensatio, aut judicium superioris, & licen-
tia ab illo obtenta? num. 26.
Quid in dubio, an religio sit artificis, neene? num. 27.
An licet transitus ad Societatem IESU, vel ad alia religionem Mon-
dicantis, ad aliam Mendicantis, vel ad quamvis alias? nu-
mer. 28.
An licet transitus ad Cartusiam ad Mendicantes? num. 29.
An etiam in foro conscientie licet transitus ad ordinem Minorum ad
Cartusianos, & quando eis privilegium Sedis Apostolice ad trans-
itus, sit status transitus? num. 30.
Quodlibet licet transitus ad Societatem IESU ad Cartusianos, & an
licet roties, quoties, & quid de aliis religionibus? num. 31.
Pofet inveneris alia futuaria.

16 Ex quo dicitur, in dubio hoc boni animi, aut potius levitatis, aut an religio, ad quam fit transitus, sit fructus; non integrum esse religioso transire denegata licentia per superiorum, sed ad dictum transitus, oportere ut ab eo, vel ab alio superiore: ad quem provocatur, obtenta licentia fit. Confat, quia *so cap. huc vers. talis ergo*, tantum conceditur facultas transfrendi, quando superior protrever, & malitiose hanc licentiam denegat, cum confat de bono potissimum animi, ac de majori religionis alterius auctoritate. Quando vero alterum horum est dubium, dicitur *eo cap. huc vers. si vero probabilius*, iudicium superioris esse requirendum, & non dicunt solum confirmari. Ergo tunc necessaria est licentia obtensa; alias non oportet superioris iudicium requirere: & ita colligitur ex doctrina allegata *n. praeed.* & docet *Capit. 2. 2. q. 189. art. 8. paulo post princip.*

17 Tandem dubitatur , ut eas fas sit aliqui religiosum laxiorem ingredi ex animo , ut in ea litteras addicat , eo quod sit in ea addicendi opportunitas , ut ubi doctus evaferit , transfeat ad fratribus , ut ad Carthusiam : aut falem an id licet , quando hujusmodi animus dubius est . In nomine inveni questionem hanc : & hic iuste procedere videtur , quia utitur iure suo , quod habet transfeundi quocumque tempore ad fratribus religionem , veritatem possumus in triplei casu . Primum est , quando ante novitiatum ingressum adeit hic animus certus , aut falem dubius . Secundus , quando tempore novitatis supervenit . Teritus , quando post proficiem , aut post vota benni in Societate IESU , hujusmodi animus inciperet . Et quidem in primo casu existimo id esse contra iustitiam , ac proinde teneri illum , qui cum ex animo ingredetur , expensas omnes restituere religiosum laxiori , deductis debitis ministerio religioni per ipsum exhibito . Quando autem stipendum ei debeatur ministerio , dicimus c . t o . hujus lib . num . 2 . Ductor , quia eti si quis habeat quocumque tempore transfeundi ad religionem ardorem ; at non habet ius ingrediendi religiosum laxiorem fraudulentem : & aibc firmo permanendi ex animo ; & nulla religio concilia ejus fraudis , & intentio nis non permanendi , sed ad aliam transfeundi eum admittet . Secus efficit , si ingredetur animo firmo perseverant in illa , sub ea tamen conditione . nisi Deus transiit sed ardorem religionem inspiraret : quippe hic recta intentionem regulem , sed finem , de stat . monachar . quod ob aliarn rationem non fit , nisi qua infultratur Canonicum regularium est ad

*tiorem finem, nempe, ad vacandum ministeriis ad proximorum salutem spectantibus; & ideo haec sententiam, quam valde probabilis est sustinet, licet non ita clare, & D. Thom. 2.2. q. 189. art. 8. & ipsum sequuntur *Faludan.* 4. diff. 8. qu. 2. n. 17. & 9.3. art. 1. n. 11. *Turret.* f.1. n. 1. vers. prima quidem 19. n. 17. D. Anton. 3. p. 16. art. 1. prim. *Potter* *tamen*, & *S. Roselli*, *verbis religio* 4. n. 1. *Sylob*, *verbis religio* 4. q. 1. morab. 3. & 9.2. in. 19. & 9.3. *Taben*, *verbis religio* 9.23. m. 24. *Navar*, *commentar.* 4. *deterioribus*, n. 2. & 3. *Anton*, *Coccus lib.* 3. *instit*, *mot*. fff. 1. p. 126.*

fluent. *Sicca, And.*, t. 1, p. 17. *Idem*, t. 1, p. 17. *Idem*, t. 1, p. 17. *Idem*, t. 1, p. 17.
7. Anch. *et alii*, *in fide, Cardin.* g. ult. *Henry*, n. 16. *Rofel*,
verb. *religio* 4. n. 8. *in fine*, *Ang.* verb. *religiosus*, *nro. 33*. *Pafford*,
privilegiis. *Minor*, t. 3. *Lemard*, lib. 2, de *jusf.* c. 41, *dict. 13*, n. 100.
Aar. *tom. 1, in finit.* *moral*, lib. 12, t. 14, q. 9. *Manuel* *g. regular*,
3. c. 39, *q. 2*, art. 4. *Et hanc sententiam videtur amplecti lex*
Regia 9. C. 10, *tit. 7, par. tit. 1, ibi Aar.* *orden* *mas* *aspera*, &
ibi; *Mas* *efrecha* *ida*; *ut bene advertebit* *Gregor Lopez*, *Cardinal*, t. 1,
verb., *mas* *fuoris*.

22 Non tamē approbo quod sit *Leonard.*, ex dñis. 13. n. 102.
nem̄, quando religio et absolute perfectio, fieri communicationem in melius, in qua nulla opus est relaxatio, quando vero solam etiā archior, fieri aliquam votorum relaxacionem, quia liberatur religiosus illae obligationes operum perfectiorum, eaque computantur in obligacionem operum peneientiae, quae minus sine perfeda, quamvis illi ob fragilitatem magis fallitaria. Quare concludit exigi iustam causam ad hanc relaxacionem. Sed hoc non placet, quia textus d.c. licet, decidens transiit hunc esse fictum; nulla relaxatio utitur: immo illum tamquam a Spiritu Sancti inflatum ex majoris perfectionis zelo procedente laudamus; ideoque non impediendum esse ait, in Spiritu Sandoz refutatur: & solum enim dannat, quando ex levitate, temeritate, aut alia animi perturbatione procedit. Ergo sententia priora vota religionis laboriosi communitarii tunc in magnis bonis, & proinde nulla alia causa opus esse. Sed reputat textus præponderare in hoc peculiari religioso, maiorem religionis, ad quam transiit, & auctoritatem perfectiori alterius religioni finit.

33. Infiper ad diuidicandum, que regula sit arctor, & asperior, non solum primavera regula specienda est, sed constitutions quoque regulae posse addicta, & si ex his redditur arctor, quia alia ex primavera sua regula fructuari, dicitur absolute arctor, ut transitus ad illam permutatur. Nec obstat, eas constitutions posse tolli; nam dum non
superiore petitam ad transitus; sed desiderari, ut eob inveniantur: ita in praesenti caſu descendunt ell, ut bene docet Caspar, ibidem. Et ratio est, quia transitus hinc non ad melius abscindit, sed ad melius in quadam modo agendum. At superioris est judicare, quid in peculiari caſu agendum sit.

tolluntur, ea vita alperior est: et ita dicte *Ancon*, *Andr.*, *c. 5*, *sane* *n. 2*, & *3*, de constitutis *Anchor.* *nu. 4*, *Cardinal*, *nu. 2*, *Abb.*, *n. 5*, *item Cardinal*, *c. ad nostram* *nu. 2*, & *3*, *de appellat.* & *ibi Abb.*, *n. 6*, *Propst.*, *n. 8*, *item Anchor.* *Clement.* *i. n. 4*, *notar.*, *de regulari.* & *ibi tertia nu. 9*, *Probos additionis*, *ad Monachum*, *cap. i. num. 20*, *de regulariis*, *in 6*, *Lapus allegat.*, *61*, *quidam Francisc.*, *alitas* *62*, *num. 5*, & *ibi Mandos*, *in addition*, *litera I*, *& allegas.*, *130*, *pro dubi propstis aliis* *135*, *num. 1*. & *ibi Mandos*, *in addition*, *litera C*, *Cassian*, *conf. 20*, *n. 25*, & *26*, *Rof. verbo religio* *4*, *n. 8*, *Angelus verb. religiosus* *num. 34*, *Sylvest.*, *verb. religio* *4*, *246*, *Manuel Rodriq.* *qq. regul.*, *tom. 3*, *guesf.*, *52*, *57*.

27 In dubio autem, an religio fit actio, necne, quod a gendum sit explicitum in hoc c. *v. 15*, & *16*.

28 Ex his deducitur, quid in ea questione dicendum sit, ut licet transitu, ex una religione mendicanti, in alium ordinem monasticum? Et quidem si speciem solam religionis ipsius aliperitatem, & dictacionem c. *licet*, *deregular*, concedens transitum ad religionem strictiorem à minus stricta, sed sibi dubio licet transitus ab uno mendicanti in aliam strictiorem, licet non mendicante, aut mendicante, tamen, quia non dubium est, quia inter ipsas quedam strictiorum & strictiorum alii. Atque ita *Patudanus* in *4*, *diph.* *38*, *nu. 3*, *ibid. 1*, *n. 12*, & *D. Anton.* *3 p. 16*, *c. 4*, *§. 4*, *Sylvest.*, *verb. religio* *4*, *246*.

figo 4. q. 6. afferunt, à religione fratrum Predicatorum ad nullam concedi transitum, bene tamen ab omni alia ad illam: & *Pajarelli*, in privileg. Minim. cap. 29. alterit, attento iure communis, ab omnibus religionibus ad tuam, nempe Minorum, esse transitum, & à sua ad nulla, quia omnium, ut ipse credit, est strictissima ob votum quadragesimalis vita; ut dicit, expeditus Julius II. in ipsorum privilegiis, & *D. Bonaventura*, in expedit. reg. Minor. c. 2. q. 12. & 13. tom. 1. & *Cordub.* in ead. reg. cap. 2. q. 17. p. 1. contendunt, à religione Minorum ad nullam esse transitum, à ceteris tamen ad illam posse transiri. At *extravag.* Viam, deregular. expedit interdictum est sub pena excommunicationis late sententia Pontifici referatur, quam incurrit tani recipientes, quanm recepti, ne transitus fuit à quacumque religione mendicanti ad quacumque aliam, præterquam ad Carthusiam. Fundamentum hujus decisionis videtur esse, nam, ut ait *Suar.* tom. 2. de relig. trist. de voto lib. 3. cap. 6. num. 24. vix judicari potest, religionem illam esse perficiorem, ad quam transitus prohibitus est, sed supponitur esse faltem quendam aquitatum, vel non est tantum difflantiam, quia, omnibus penitatis, melius sit in incerto tempore perficeretur: & addit, posse cum probitionem fundari in majori utilitate, & convenientia, in ordine ad bonum communione, & quietem, & pacem religionum, & ideo esse juvanti, etiam in particulari confit transitum prohibitum esse ad perfidem; & confirmata est hæc prohibitus sub excommunicatione in reg. 23. Cancellaria. Qui autem intelligunt nomine Mendicantium, dicimus num. 112. Et quamvis non omnes recipientes in hac excommunicatione comprehendantur, sed solum quidam ordinis ibi expressi, ut bene *Suar.* 5. tom. 3. p. 22. sect. 5. n. 7. at in Societate JESU per concessionem Pli IV. & Pli V. extensa est hæc censura referatur, tam respectu transiitum, quām recipientium, respectu quorūm ordinum, dempto Carthusianis; & ut bene porat ibi *Suar.* num. 21. potest Generalis Societas JESU absolvere a hæc censura, tam religionum suum apostola, quam alios eum recipientes: quia Pius IV. & Pius V. indubitate hujus censuræ ab sollicitatione concilierunt Generali Societatis JESU. Et quamvis aliquis posset condondere, hinc decisionem non esse locum, quando non ex temperitate, sed ex bono zelo fieri transitus: hic enim intelligenda est hæc privilegia, juxta d. c. licet deregular. ostendimus num. 10. & posset id quoniam suaderi ex proximo ipsiusmodi extravas, ex quo ratio finalis decreti deducitur, ubi tellatut Pontificis, velle si vane precludere huius transitum ficiat coloribus melioris vita praetereo. At extitimo, ex nulla causa hictum est, ut hujusmodi transitum: quia d. c. licet deregular. dum declarat transitum adstrictori, quando causa levitatis fit, loquitur de privilegiis interdicibilis hujusmodi transitum, & non de iure communis, quale est prædicta extravagans; nec etiam eadem est ratio, quia ius commune maturiori consilio præsumitur editum, & favorabilis est, quam privilegia specialia. Præterea, quia in eadem extravaganti in proximo non sola ratio obviandi ficiat strictioris vita coloribus traditur, sed additur alii his verbis: ad voluntates etiam conservacionis orationis. Mendicantium providerit, qui militant in transitu factio ex quocumque fine. Tamen quia Pius IV. & Pius V. in suis litteris Apostolicis concilere Societati JESU ut potest videri in ejus privilegiis verb. apostole §. 4. in ea transiit posset ad quacumque religionem, nisi Carthusianam, abfuit licentia superiorum obtenta: i quod privilegio gaudent omnes Mendicantes per participationem, utpote quia in eo non est interdictum. At quando privilegium expedit dicit exigere licentiam obtentam, non est locus interpretationis textus d. c. licet, ut intelligatur, quando transitus ex levitate fit, sicut nu. 10. probavimus. Et quamvis Gregorius XIII. in concessione anni 1582. declarans in Societate JESU sufficere licentiam Præpositi Generalis, ut professi illius transire ad aliam religionem, interdixerit communicationem hujus privilegii illis Mendicantibus: sed hæc refutatio solum derivit ad hoc, ut virtute illius induit non sufficiat in aliis religionibus confessus solum superioris, ex quo dicimus num. 66. nam in priori induito Pli IV. & Pli V. ut bene notat *Suar.* quinto tom. in tercia parte, disputat, nigescensca, scđ. quinta, numero decimo nono, dicubatur esse necessariam licentiam superioris, ne indulsum Papæ conferetur subreptum; non tamen dicebatur sufficiere licentiam superioris abfuit induit. Sedis Apostolicae.

29. Secundum deducitur, an verum sit quod quidam Doctores dicunt, nempe, posse transire a Carthusia ad ordinem Predicatorum perfectè tuam observantum: qui sunt D. Anton. & *Sylv.* num. 2. p. 1. alij, telantes in Academia Parisiensis sive in sententia Theologorum, & canonici juris Doctorum decretum; atque ex Carthusia ad quemcumque Ordinem Mendicantium posse tota conscientia hodierni transiri, dummodo fit ad studio, & amore vita melioris, & citra omnem offensionem, & lites utriusque religionis, tradunt *Navar.* lib. 2. consil. 1. prima editione, consil. 68. in fine, & in 2. consil. 63. in fin. *Manuel Rodriguez.* 2. tom. summa, & p. 6. num. 9. *Leonard.* lib. 2. de just. cap. 41. dub. decimotertio, numero 100. in fin. & *Cordub.* num. 2. p. 1. alij, allegatus ait, à Carthusia ad Minorum religionem posse transiri: & *D. Bonaventura* in 99. figura regulam Minorum queb. 12. relatus etiam num. p. 1.

SUMMARIUM.

An necessarium sit potest, & obtineri licentiam, ut licitum sit transiit ad strictorem religionem, & id procedat in foro conscientiae? n. 33. An ex solo honestatis debito ex licentia petenda sit? n. 33. An sufficiat per licentiam posse transiit? n. 34. An sufficiat ex parte licentiam posse transiit? n. 25. De qua re interrogandis sit potest licentiam, & opere tenetur causam transiit superiori aperire? n. 36. Ad statim denegata licentia sit sit transire, vel sit petenda causa, & an potius a superiori denegata ad aliam superiorum procedendum sit, quamvis in ea religione interdicta sit applicatio? num. 37. An concedenda sit statim licentia, an potius querenda sit prius religio strictior volens admittere, & an intentio simpliciter concessio onerando conscientiam subdit, intelligatur ita, ut subditus ille extra religionem vivere maneat sub potestate Prioris obedientie, & ipsi incumbere cura illius? n. 38. An transiit ad strictorem religionem, admittendum sit absque literis dispensatoris prioris Praelati, atque illis deservientibus, quidam scindendum? n. 39.

Quis sit Praelatus, & quo hoc transiendi facultas ad strictorem, vel aqualem, vel minus strictam religionem pertenda est? referuntur varia sententia a n. 40. usque ad 58. Explicatur ex sententia anteriori, qui superior licentiam concedere debet transiendi ad strictorem religionem, n. 59. Quis si religiosus non sit exceptus, & monasterium arctius sit in alio diocesi? n. 60. Quis in moniali velote transiit ad strictorem religionem? n. 61. An exigitur quoque consensus conventus? n. 62. Quis possit licentiam concedere, quando es transiit ad strictorem non bono zelo intenditur? n. 63. An solus Pontifex possit concedere transiit ad eum arctum monasterium abfuit ipsa causa? n. 64. Quis si adiit causa, qui superior possit? n. 65. An exigitur consensus conventus? n. 66. Ad transiendum ad laziorem religionem abfuit causa legitima, an possit Pontifex, & si solus licentia dare? n. 67. Si si adiit causa legitima, possit Praelatus Papa inferior? & explicatur Tridentinum consil. 25. de regular. c. 19. Ex *Extravag.* Viam, de regularibus, n. 68. Atque ita habeat partem tenuit *Azor.* tom. 1. lib. 12. inst. moral. c. 14. in fin. *Manuel Rodriguez.* tom. 3. 29. regular. q. 32. art. 19. & alij. 30. Tertiū deducitur, non statim ac petitur licentia, fas est transire ad strictorem religionem, sed debito tempore expectandam esse superioris respondenti, quippe consilium, vel licentiam petere iustus, eodem iure cogitur, debito tempore respondenti expectare, ut expedit habetur e. cum in veteri, ad fine de eius. Atque ita docent *Jean. Andr.* d. c. licet, *Azor.* lib. 12. inst. moral. c. 14. q. 6. in fine. 35. Tertio deducitur, non statim ac petitur licentia, fas est transire ad strictorem religionem, sed debito tempore expectandam esse superioris respondenti, quippe consilium, vel licentiam petere iustus, & si solus licentia dare? n. 67. Atque ita docent *Jean. Andr.* d. c. licet, *Azor.* lib. 12. inst. moral. c. 14. q. 6. in fine. 36. Quartu deducitur, subditum transiendi licentiam pertinente interrogandum esse a superiori de causa ad transiit inducere, subdipende subditum teneri causam exprimere. Constat ex eod. c. licet, vers. quo circa, ubi dicitur superiorem temeri concedere hanc licentiam, ne propositum divinitus inspiravit impeditus videatur. Ergo quo delibaret, an licentiam pollicita denegata sit, opus est eum certiores fieri de causa transiit, ut djudicet, an propositum illud sit divinitus inspiratum. Deinde, quia non ex qualibet causa transiit permittitur, sed cum ex majoris perfectionis ardore proficitur. Ergo opus est de hoc ardore superiorum certum reddi, ut videat, num licentiam concedere iure tenetur. Atque ita docent *Innocent.* ex eod. c. licet, n. 1. & 2. *Jean. Andr.* n. 3. vers. 10. *opposit.* *Rosell.* verb. religio 4. num. 4. *Angel.* verb. religiosus, n. 35. *Sylv.* verb. religio 4. qu. 1. *natal.* 2. *Azor.* lib. 12. inst. moral. c. 14. q. 5. verb. quæres an possumus. 37. Quinto deducitur, subditum transiendi licentiam pertinente interrogandum esse a superiori de causa ad transiit inducere, subdipende subditum teneri causam exprimere. Constat ex eod. c. licet, vers. quo circa, ubi dicitur superiorem temeri concedere hanc licentiam, ne propositum divinitus inspiravit impeditus videatur. Ergo quo delibaret, an licentiam pollicita transiit ad laziorem religionem, an possit ad ordinis milites transiit? n. 75. An transiit indebet ad laziorem sit apostata, & incurias excommunicationis dimittit habitum, & si legitime ad aliam transiit, indiget novis anno novitatis, & professione, ut valens licentia imperata, secundo habitus dimissum, & si ejus possit abfuit alia licentia ad laziorem religionem transiit? n. 76. Quando dubium est, an legitima sit transiendi licentia, vel causat esse illegitimum, quod medium adhibetur posse? n. 77. An sufficiat licentia prima, & non obruta in transiit ad religionem agere britannum? n. 78. An religiosus possumus ad eum posse depurari ministerio laicorum autoritate Praelati, & subdipende licet manere a conscienti obligatioe reservarit quædam sententia, n. 79. Explicatur sententia Antorii, n. 80. Quis licet ha posse, & an se necessarius consensus conventus, & causa iusta, & voluntas ipsius professi? n. 81. An transiendum cum legitima licentia ad aliam religionem possit Praelatus admittre animo non retinendi eum, sed danda licentia manendi extra clausum? n. 82. & 83. Si ibi declaratur Tridentinum consil. 24. c. 11. de reformatione, An possit in transiit conceidi licentia standi extra clausum in eis clausis, in quibus proprii religionis alianus concedi posset? n. 84. An monachus transiit ad aliam religionem, ut sit Praelatus illius, manifeste finio officio monachus prior? n. 85. An monachus transiit ad aliam religionem, debet sedere iuxta antiquitatem prioris professionis? n. 86. An tenetur ad vota pecuniaria emissa ut prioris religionis? n. 87. Post num. 86. invitas alia summaria.

32. Quæstio quarta. Qualis licentia superioris desideratur ad transiendum ad strictorem religionem, & quis sit hic superior. Qua in re textus c. licet deregular. decidit petendam esse licentiam a Praelato; at non est nisi esse, ut ea obirentur, sed ea iniuste denegara, licere transire: quod intelligendum est iuxta dicta num. 16. & num. 27. quando conflat in volente transire, animo majoris perfectionis querendae adiuste, & religionem, ad quam transiit, esse strictorem. Nec audiendi sunt quidam, quos tacito nomine referunt *Manuel Rodriguez.* q. 9. regular. tom. 3. q. 52. art. 3. qui dicunt hoc procedens in foro externo: at in foro conscientiae non esse licentiam eum transiit nisi petita, & obtentia licentia superioris. Quos iure optimo ibi improbat; nam textus ille nulla presumptione nictit, sed contulit bona religiosi anhelantis ad majorem perfectionem, concedit cum transiit; quod minime praefat, si non redderetur eum in foro conscientiae tutum.

33. Hinc primò deducitur, minus bene Abbatem antiquum, & Petram, ut referit alter *Abba* d. c. licet, num. 10. asserere, non ex necessitate, sed ex solo honestatis debito petendam hanc transiendi licentiam. Ductur ex testimonio, quæ textus illi adducit ad probandum hunc transiit licitum esse, nempe, Ubi spiritus Dei est, ibi libertas, & qui spiritu Dei agatur, non sunt sub lege. Immo ait Petrus non est ultra receptum, ut ea licentia petatur. At dicendum est, eam licentiam olei necessario petendam, ut conflat ex verbis & ex ratione, quam subditus textus d. c. licet, ver. quæris, ob quam hanc licentiam peti vult, ibi: subditus cum humilitate & puritate debet transiit licentiam posse, ne bonum obedientie contemnere videatur. At verbum (debet) necessitatem præcepti importat, ut conflat ex dictis hoc lib. 6. c. 4. n. 36. & ratio ibi tradita cum quoque indicat; & ita docent *Abba*. ibi n. 10. *Card.* n. 1. *natal.* 6. *Navar.* dicens else grave peccatum.

Suggerit Th. Sanchez EMS III.

